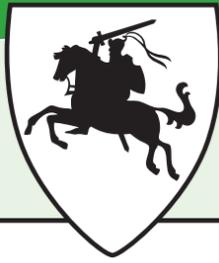

SU ŽALGIRIU – UŽ LIETUVĄ!

ŽALGIRIS

Apie Lietuvos būklę - Lietuvos lūpomis

Jau gerą penketą metų kalbinu įvairių kartų, įvairių profesijų Lietuvos žmones, išties prašydamas jų vis to paties - kviesdamas įvardyti jų pastebimas rimčiausias virš mūsų Tautos bei valstybės susitelkusias grėsmes ir klausdamas, ką, jų nuomone, reikėtų daryti, idant nuo tų grėsmių apsigtintume.

Rimvydas STANKEVIČIUS
„Respublikos“ žurnalistas

Klausiau to filosofų ir mokslininkų, dvasininkų ir pedagogų, iškilų visuomenės veikėjų, žymių menininkų, studentų ir senjorų, o šiandien pamėginsiu reziumuoti, ką išgirdęs, - apibrėžti, kokios Lietuvos ilgisi ir kokiaje jaučiasi gyvenanti lietuvių Tauta.

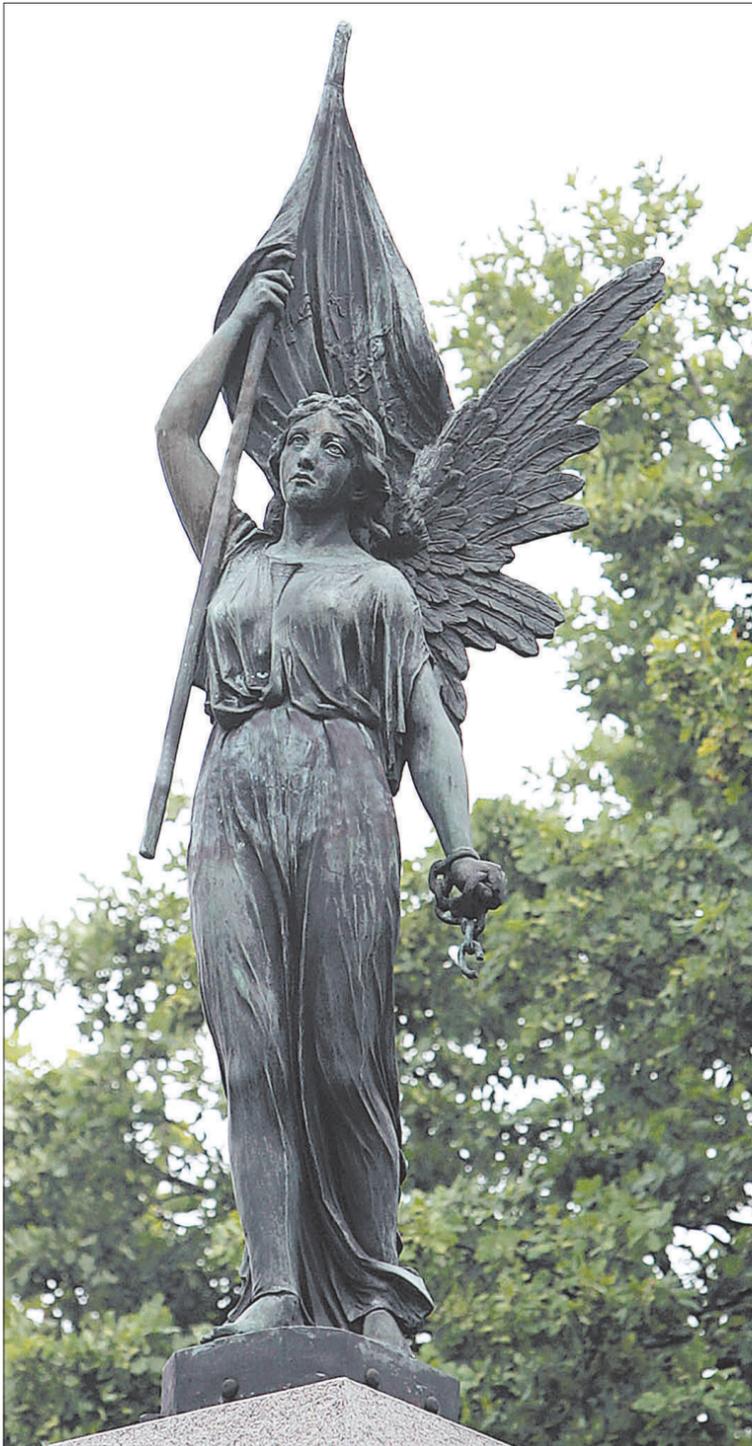
Aplinka, į kurią patekome

Dievo valia, Sąjūdžio suburtos Tautos pastangomis stebuklingai išsivadavę iš sovietų imperijos gniaužtų stengėmės kuo greičiau tiek žemėlapiuose, tiek pasaulio žmonių sąmonėse perbraižyti ribas - kuo tvirčiau pricementuoti save prie Vakarų, idant po imperijos subyrėjimo nuo šoko atsigavę Rytai, tiksliau Rusija, nepanūstų mūsų į savo įtakos zoną susigrąžinti. Taigi grėsmių dairydami išskirtinai tik Rytuose galvotrukčiais puolėme į ES glėbį - beatodairiškai balsuodami „už“, nė nepasivarginę pasidomėti, koks tai ir ko siekiantis darinys, kokia jo deklaruojamą filosofija, moralės principai ir ilgalaikiai tikslai.

Žvelgiant iš perspektyvos aki-vaizdu - nors anuomet išties buvom pavydėtina stiprūs savąja dvasia, vieningi bei narsūs, drauge buvome ir naivūs tarsi vaikai, - kad nuoširdžiai, tačiau visiškai nemotyvuotai tikėjome, jog tame mums nepažįstamame pasaulyje, į kurį it iš dangaus nukritome, turtingieji ir kilnieji (kaip mums tada atrodė) Vakarai sutiks būti Lietuvai geranorišku, jokių išskaičiavimų, klastos ir paslapčių nuo mūsų neturinčiu gidu, tenorinčiu mus, naujokus, kuo nuosekliau supažindinti su naujaisiais „namais“, naujomis „žaidimo taisyklėmis“, kad kuo greičiau įgustumėm, „pasivytumėm“ nuo mūsų atitrūkusius „bendraklasius“ ir taptume visaverčiais Vakarų pasaulio žmonėmis.

Deja, buvo kitaip. Tačiau lig tol žvalgytis galėję tik per aukštą gelžbetoninę sovietų imperijos sieną ne tik neįstengėme numatyti, bet ir minties prisileisti nedrįsime, kad brandusis Vakarų kapitalizmas savosiose valdose gali mus pasitikti nebūtinai kaip brolius ir partnerius, o viso labo kaip nedidelį, bet gana gardų kąsnį, beje, dar ir lengvai pelnomą dėl mūsų naujokiško naivumo ir nepatirties.

Negana to, tūnodami už tos sienos ir Vakarų pasaulį savo naivioje sąmonėje tapatindami su rojumi

Elitos nuotr.

negalėjome nuspėti, kad brandžioji Vakarų demokratija - visai nėra išbaigtas ir galutinai išsikristalizavęs laimingųjų pasaulis, kaip lig tol manėme, - kad jį, visai kaip ir tajį, iš kurio neseniai vadavomės, kamuoja skausmingos tęstinumo paieškos ir gundo tos pačios utopijų žaltvykslės, kviečiančios kurti internacionalinę, tautų įvairovės sampratą ir bet kokios religijos ar moralės varžtų atsikračiusią, nekoniškos ir lengvai valdomą visuomenę... Būdami po sovietų imperijos gaubtu juk negalėjome žinoti, kad mūsų išsvajotuose Vakaruose jau seniai projektuojama tobulo nelaisvės visuomenė, sukuriama taip dresuojant *homo* rūšies gyvūnus, kad nelaisvė jiems atrodytų pati tobuliausia laisvė.

Remdamasis pašnekovų pasisakymais darau išvadą, kad šiandien lietuvių Tauta jau yra nubudusi iš idiliško sapno ir jau suprato patekusi į visiškai ne tą kontekstą, į kurį prieš dešimtmetį įsivaizdavo žengianti. Dabar didžiama Lietuvos visuomenės savąjį santykį su Briuseliu ir ES apibrėžia panašiai, kaip kitados - su Maskva ir Sovietų Sąjunga.

Beje, Tautos noras už ES ir NATO nugarų patikimai pasislėpti nuo

Rusijos agresijos - gana visuotinas taip pat ir šiandien. Absolūti dauguma kalbintųjų mano, kad Lietuvai skubėti trauktis iš ES neverta, tačiau verta pakovoti dėl Lietuvos teisių ir poreikių ES viduje, - kone vienbalsiai visuomenė piktinasi Lietuvai Briuselyje atstovaujančių, taip pat ir prie valstybės vairo esančių politikų bestuburiškumu. Kai kitos ES narės oriai reikalauja Europos tolerancijos sau, Lietuvai nei valios, nei nacionalinio orumo neturinčių politikų dėka Europos kontekste tepaliktas visa ką toleruoti privalančiosios statusas. Kai kitos ES narės savąsias vidaus problemas sugeba pateikti kaip visos Europos svarbos reikalą, Lietuva savų bėdų, su ES nesutampančių, apskritai neturi teisės turėti - privalo mąstyti vien apie europietiškasias.

Europiniai džiaugsmai ir kaina už juos

Drauge su ES narės statusu įgytų gerovių, laisvių bei gyvenimo patogumų ir kainos, kurią už juos Lietuvai tenka mokėti, santykį galima būtų apibrėžti taip: „buitis vietoje būtis; taika vietoje Dievo“. Išties nemaža visuomenės dalis „europietiška“ tvarkoma kasdieniškąja buitimi - mūsų pilvo ir komforto reikalais - lyg

ir būtų patenkinta. Ilgai priverstinai gyvenę askezės sąlygomis lietuviai geba džiaugtis ir minkštesne, teroro, nei brutaliomis prievartos prieš visuomenę tiesmukai nenaudojančia valdymo sistema, ir neribotomis galimybėmis keliauti po Europą, ir teisėta galimybe verslauti, teisėta svajone praturtėti, ir civilizuotai sutvarkytomis socialinėmis infrastruktūromis, ir neregėta prekių gausa lentynose... Lietuvių visuomenei po teisybei nepatinka tik viena - kaina, kurią už visą šią gerovę turime sumokėti.

Ilgą laiką mokantys skaudžią kainą už europietiškąją būtų juto tik labai nedaugelis Tautos atstovų - mat vis tobulinant ir blizginant gyvenimo paviršių smūgiuojama buvo tik plika akimi nematomiems, giliai glūdintiems gyvybiniam organams: nacionalinei pasaulėjautai, istoriniam ir kultūriniam paveldui, religijai, drauge su jos skelbiama morale, gimtajai kalbai...

Prie brutalių, tiesmukiškų smūgių, prievartos ir teroro nuo sovietinių laikų pratusi Tauta į šią subtiliąją „akupunktūrą“ ilgą laiką paprasčiausiai nekreipė dėmesio, pasitikėdama įgytu imunitetu ir neįtardama, kad tokie „neskausmingi“ smūgiai galėtų turėti rimtesnių padarinių.

Šiandien šiuos Tautos ir valstybės pamatus vis labiau klibinančius smūgius jau junta visi - junta kaip progresuojančią psichinę ligą, paeiliui išblukinančią iš Tautos sąmonės visas dominantes, autoritetus, visus atraminius taškus. Lietuviams, taip dar neseniai su pasididžiavimu savąją šalį vadintiems „Marijos žeme“, sunku suvokti, kodėl šiandien jie mokomi gėdytis savojo tikėjimo ir vengti viešumoje apie jį išsuduoti? Jiems keblu suprasti, kodėl ES - nūdienos „gėrio imperijoje“ - yra baudžiami moralę ginantieji, o ne amoralieji? Kodėl šiandien taip įsvarbinotoji tolerancija Europoje privaloma ne visiems? Kodėl Europos visuomenė yra griežtai suskirstyta į tuos, kuriuos visuomet reikia toleruoti, ir tuos, kurie visuomet viską toleruoti vien tik privalo? Kodėl lig šiol vien taurių prasmę turėję žodžiai: „Tėvynė“, „nacionalinis“, „Tauta“, „patriotizmas“ - šiandien virtę vengtiniais, vien neigiamame kontekste vartotinais žodžiais? Kodėl nuo šiol smerktiniais nacionalistais ir neigiamomis asmenybėmis privalome vadinti tuos, kuriuos lig šiol buvome pratę vadinti Lietuvos kūrėjais ir idėjiniais tėvais: Maironį, Vincą Kudirką, Joną Basanavičių, palaimintąjį Jurgį Matulaitį, generolą Joną Žemaitį, kitus už Lietuvos laisvę galvas padėjusius partizanų rezistentus?.. Kodėl esame kviečiami džiūgauti ir pažanga laikyti nuosavos valiutos, teisės būti savosios žemės šeimininkais, ekonominės nepriklausomybės, valstybingumo praradimus? Kodėl esame pratinaimi atsainiai reaguoti į mėginimus dėl kitų patogumo sutrumpinti mūsų valstybės himną, pakeisti lietuvių kalbos abėcėlę, amoraliomis „naujųjų programomis“ tvirkinti ir protiškai luošinti savo vaikus?

Iš pašnekovų pasisakymų aki-vaizdu, kad lietuvių Tauta net ir po

intensyvios „protų skalbimo“ terapijos neišmoko ir neketina pratintis Lietuvos kūrėjų laikyti savaisiais priešais, o jos naikintojų - savaisiais bendražygiais. Pagrindinis Tautos priekaištų adresatas, šiuo atveju vėlgi Lietuvos vadovų ir politikų luomas, dar bejėgiškesnis nei sovietinių laikų pirmtakai, sugebėję net ir demonstruodami privalomąjį lojalumą Maskvai gudrauti bendraudami su mūsų šaliai gero nelinkinčia imperijos valdžia, nepamiršdami savojo, Lietuvos, intereso, o dabartiniai, nors Briuselio ketinimai mūsų atžvilgiu - ne ką geranoriškesni, su ES strategais žaidžia atviromis kortomis, kai anie nė neketina atversti savųjų.

Vietoj išvadų

Taigi nuosekliai sekant manųjų pašnekovų minties giją aki-vaizdu, kad lietuvių Tauta sąmonėje, atsikrato „naujokiškojo“ naivumo ir savąją padėtį ES bei inžinerinio „naujosios visuomenės“ projekto kontekstuose ima vertinti blaiviai. Aki-vaizdu - ji pavargo pati prieš save apsimetinėti ir, mojusį ranka į nuolat tylėti bei meluoti verčiantį „europietiška“ etikos reglamentą, daiktus vėl ima vadinti savaisiais vardais.

Didžiama Lietuvos visuomenės savąjį santykį su Briuseliu ir ES jau apibrėžia panašiai, kaip kitados - su Maskva ir Sovietų Sąjunga

Tai - džiugina ir teikia vilties, tačiau...

Kaip jau įžangoje minėjau, visus savuosius pokalbius, kuriuos šiame straipsnyje apibendrinu ir reziumuoju, užbaigdavau klausimu: „Ką reikėtų daryti, kad Lietuva neprapultų, o mes, joje gyvendami, jaustumėmės laimingi“?

Kaip gyvybiškai svarbius ir neatidėliotinus žingsnius pašnekovai beveik vienbalsiai įvardija būtinybę po privačius urvelius išsiskirsčiusiems Lietuvos žmonėms vėl susiburti į bendrus interesus ginančią visuomenę, į Tautą, žinančią, kokio gyvenimo nori ir gebančią priversti valdžią pagaliau tapti Tautos valios vykdytoja, o ne savosios primetinėtoja, nacionalinio konteksto erdvę siūlo kurti apeinant nutautėjusių šalių vadovų ir politikų luomo įtakos zonas, lietuvių skiepyti ir puoselėti mokyklose - pagaliau įdiegti dar Meilės Lukšienės parengtą tautinės mokyklos programą, žmonėms vienyti ne politiniu, o pilietiniu, patriotiniu, religiniu, kultūrinu pagrindu...

Deja, aiškaus veiksmų plano ar konkretesnių pasiūlymų kol kas taip ir neteko išgirsti. Nuoširdžiai tikiu - tik kol kas.

Ar už tokią Lietuvą pasirašė signatarai?

Šią Kovo 11-ąją sukaks jau ketvirtis amžiaus, kai mūsų valstybę atkūrė Nepriklausomybė. Ar Lietuvos žmonės vis dar tokie, kaip tada? Dar brangina Nepriklausomybę, ar nori būti laisvi nuo visko? Ir nuo įsipareigojimų Tėvynei, valstybei, šeimai, kaimynui.

Apie tai prie ŽALGIRIO NACIO-NALINIO PASIPRIEŠINIMO JU-DĖJIMO apskritojo stalo diskutavo Nepriklausomybės Atkūrimo Akto signatarai Egidijus KLUMBYS, Justas Vincas PALECKIS, Vidmantė JASUKAITYTĖ ir Algimantas NORVILAS. Diskusiją vedė žalgirietis Gediminas JAKAVONIS.

G.JAKAVONIS: Prieš 25 metus labai skirtingi žmonės, atstovaudami skirtingoms politinėms jėgoms, įgyvendino seną lietuvių tautos svajonę - atkūrė Lietuvos valstybės Nepriklausomybę. Kokios tada buvo viltys? Ar pasiekėme tai, ko norėjome?

E.KLUMBYS: Kovo 11-osios sprendimai prieš 25 metus net nekėlė abejonų. Jiems, žinoma, buvo ruošiasi. Rengėme dokumentus ir į Kovo 11-ąją atėjome pasirošę, balsavome gana vieningai. Ar dabar, po 25 metų, galime sakyti, kad mūsų viltys pasiteisino? Aš specialiai atsiėščiau mūsų signatarinę knygą, kuri buvo išleista prieš 15 metų minint Nepriklausomybės dešimtmetį. Aš jau tada parašiau: „Liūdna, labai liūdna, bet ne už tokią Lietuvą - pasukta laukinio kapitalizmo ir nevaldomos rinkos ekonomikos vystymo keliu - balsavau tą įsimintina Kovo 11-ąją.“

Tai buvo prieš 15 metų. Šiandien galiu tvirtinti, kad iš tikrųjų balsavau ne už tokią valstybę.

Valstybės gyvenimą labiausiai atspindi žmonių gyvenimas. Ką mes turime šiandieninėje Lietuvoje? Didžiulė emigracija. Didelė Tautos dalis išvažiavusi ieškoti geresnio gyvenimo. Pirmajame Europoje pagal savižudybių skaičių. Tauta nyksta. Tai rodo, kad mūsų tautai gyventi iš tikrųjų yra negėrai. Vadinasi, kažkas buvo padaryta ne taip. Ir mes turime ne tai, ko žmonės tikėjosi ir ko aš tikėjaisi prieš 25 metus.

G.JAKAVONIS: Ar tie žmonės, kurie skelbė Nepriklausomybę, visgi galvojo apie geresnį gyvenimą, socialinius dalykus? Ko tikėtjėtės tada ir ką matote dabar?

J.VPALECKIS: Sutikčiau, kad tikrai problemų yra labai daug. Bet aš matau labai daug ir laimėjimų. Pagaliau mes esame tikrai laisvi. Jei galime ką nors kaltinti, tai tik patys save. Nes turime demokratiją, nors ji ir nėra pačios aukščiausios prabos. Aš vis primenu, kad tarpukario Lietuvos valstybėje tik 6 metus buvo demokratija. 14 metų buvo autoritarinis valdymas, beveik be parlamento.

Vis dėlto dabar mes turime spaudos laisvę, turime demokratiją. Tapome Europos Sąjungos ir NATO nariais. Gal ir ne visi laimingi dėl to, bet manau, kad tai mums buvo didžiulė parama. Tai yra didelis iškovojimas. Ir tuo remdamiesi galime eiti toliau. Bet sutinku, kad emigracija, socialinė atskirtis, ir dar, sakyčiau, toks didelis vidinis susipriešinimas yra nuviliantys dalykai.

G.JAKAVONIS: Prisimenu to meto Arvydo Juozaičio straipsnį „Istorinė klaida“. Ar

žmogus čia, Tėvyneje, jaustisys saugiai, kad jis turėtų teisę į teisingą teismą. Kitaip sakant, kad čia daugiau būtų gėrio. Ir kad žmogus suvoktų, kad nors jam dabar reikia pinigų, bet vien pinigai nepadarys jo laimingo. Kad jis ir jo šeima jausis laimingi, kai užsidirbęs pinigų jis grįš čia.

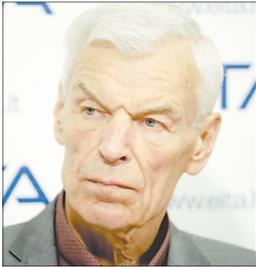
Kai atėjo naujoji religija į stabmeldišką Lietuvą, ji atrado žmogų, tikintį savo pasaulėjauta, susiklosčiusia per tūkstančius metų. Buvo tikėjimo jėga. Dabar mes neturime tikėjimo jėgos. Mes nebeturime tikėjimo galios. Mes galime bet ką priimti. Visi, kurie eina į valdžią, kelrodžiai, kurie eina į Seimą, į Vyriausybę, ką jie daro? Jie eina visą laiką žadėdami ką nors pasodinti, ką nors sužlugdyti ir taip ką nors griaudami pasiekti tiesą. Reikia mažiau to grobuonies instinkto. Mažiau tų drąskymųsi, plėšymųsi. Daugiau galvokite. Jeigu negalite galvoti apskritai apie plačias bendražmogškas vertybes, galvokite apie Dekalogą, 10 Dievo įsakymų: nevok, nemeluok, nežudyk... Ir viskas. Ir kita Lietuva bus. Mes turi-

▶ Štai kas yra pati didžiausia vertybė - prabusti, iš tikrųjų susirūpinti tuo, ką darai

Algimantas NORVILAS Nepriklausomybės Atkūrimo Akto signataras

me tapti kitokie. Lietuva yra tokia, kokie esame mes. Ne kokia valdžia, nes valdžia yra iš mūsų. Patys išsirenkame, paskui imame juos visus ešti. Kodėl mes tą darome?

G.JAKAVONIS: Siekėme Nepriklausomybės, siekėme, kad mūsų įstatymai būtų viršesni nei Maskvos, siekėme, kad mūsų žemė priklausytų mums, siekėme, kad būtų litas. Dabar Briuselio įstatymai aukščiau. Žemė mes išsipardavinėjame, lito mums nereikia, perėjome prie euro. Nesakau, čia gerai ar blogai. Bet mes siekėme to, o kur grįžome? Ratas apsisuko, tik prie kito šeimnininko. E.KLUMBYS: Dar anksčiau, kai buvau Seime, nuolat sakiau: mes išėjome iš *Sovietų Sąjūzo*, o atėjome į *Eurosojūzą*. Skirtumas nedidelis.

G.JAKAVONIS: Bet vakarietiškos vertybės yra.

E.KLUMBYS: Palaukite, kas yra vakarietiškos vertybės. Homoseksualizmas?

G.JAKAVONIS: Ne, jokių būdu.

E.KLUMBYS: Apie tas vertybes reikia gana atsargiai kalbėti.

▶ Lietuvos vadovai prie Aukščiausiosios Tarybos 1990 m. kovo 11-ąją

Taip, yra vienokia ar kitokia demokratija. Bet yra ir begalė visokio kitokio šlamšto.

1990 metais mes, Lietuvos žmonės, buvome nepaprastai laisvi. Mes įveikėme didžiąją Tarybų Sąjungą. Paskelbėme Nepriklausomybę. Nebijojome. Ne Aukščiausioji Taryba nebijojo - nebijojo žmonės. Vėlgi žmonės nepabūgo Sausio 13-ąją, galima sakyti, beginkliai stoti prieš agresiją, prieš tą didžiąją šalį. Išėjome kaip nugalėtojai. O dabar? Žmonės bijo nuomonę pasakyti. Kodėl? Bijo darbo netekti. Bijo dar kažko. Viskas pasikeitė. 1990 metais mes viską gavome. Mes išėjome iš sąjungos, žemė buvo mūsų, visos gamyklos buvo mūsų. Mes buvome viso turto savininkai. Kieno mes šiandien savininkai esame? Bankų neturime. Bankai ne mūsų, ne Lietuvos. Finansinė sistema - ne Lietuvos, draudimo sistema - ne Lietuvos. Stambiausios gamybos įmonės - vėlgi ne Lietuvos. Mes esame šiuo metu, švelniai pasakius, tarnautojų tauta ar bendruomenė. O tiesiai šviesiai sakant, mes esame vergų tauta.

G.JAKAVONIS: Aptarnavimo sfera.

E.KLUMBYS: Uždirbame pinigus kitiems, kurie išveža visą pelną iš Lietuvos. Štai tokia šiandien mūsų situacija. Mes tada kalbėjome apie gerovės valstybę, bet šiandien, deja, tokios gerovės valstybės neturime. Mes turime gerovės valstybę elitui. Politiniam elitui, ekonominiam elitui. O dvieim

▶ Toli gražu ne viskas, kas priimtina portugalui, britui, priimtina lietuviui. Ir mes dar turime veto teisę

Justas Vincas PALECKIS Nepriklausomybės Atkūrimo Akto signataras

trečdaliams žmonių tai nėra gerovės valstybė. Ir ne veltui, oficialiais duomenimis, trečdalis žmonių sako, kad jiems buvo geriau gyventi Tarybų Sąjungoje. Tai ne mano išgalvojimas, tai yra apklausos rezultatai.

G.JAKAVONIS: Ar Vakaruose neliko tų vertybių, ar mes per daug gerai galvojome apie juos, kad savų gerųjų dalykų atsisakėme? Kur tos priežastys, kad nuėjome kažkur ne ten?

J.VPALECKIS: Prieš 25 metų tam tikra prasme galbūt to idealizmo, to lietuviškumo buvo daugiau. Ir tuomet buvo didelis prestižas ginti lietuviškumą, nes jis daugeliu atvejų buvo slopinamas. Lietuvoje kaip tik daugiau pavyko išlaikyti tai, ir per literatūrą, ir meno darbuotojai nepaprastai daug pasitarnavo. Teisingai čia buvo pasakyta, kad reikia daugiau valdžioje žmonių, kurie tikrai būtų ne tik humanitarai, bet ir kultūringi žmonės plačiąja prasme. Justinas Marcinkevičius turėjo būti Lietuvos prezidentu. Prisimenu, kai prieš pirmuosius prezidentinius rinkimus visa brigada važiavo, ir A.M.Brazauskas jį ikalbino, ko, kad jis kandidatuotų į prezidentus, bet jis griežtai atsisakė.

G.JAKAVONIS: Moralinis autoritetas - kaip Vaclavas Havelas.

J.VPALECKIS: Taip, bet jis jautrus poetas. Aš dažnai galvodavau, ar jis būtų išlaikęs, ar jo širdis būtų išlaikiusi, kai reikėjo priimnėti labai nepopuliarius sprendimus. Kai spauda atakuoja, kai iš kelių blogybių reikia rinktis mažesnę. Jam būtų buvę labai sunku. Bet kad jis būtų aukštai kelęs moralinę kartelę ir pats rodęs pavyzdį, tai būtų tikrai labai gerai.

Visai neseniai, sausio pradžioje, vyko apklausa ir 39 proc. apklaustųjų atsakė, kad tarybiniais laikais buvo geriau. Kad blogiau, atsakė tik 20 proc., 40 proc. sako nežinantys.

E.KLUMBYS: Jie turbūt nebuvo.

J.VPALECKIS: Gal jie ir nežino, negali lyginti. Bet tie 39 proc., nemanau, kad jie nori grįžti. Jie tiesiog sako: mes jaučiamės blogai, mes jaučiamės neapginti, mes jaučiamės nusivylę. Jeigu jų paklaustų, ar nori grįžti, manau, dauguma saktų „ne“. Bet jie išreiškia nepasitenkinimą valdžia sakydami, kad tada buvo geriau. Iš tikrųjų kai kas buvo geriau. Ir darbas, ir švietimas ir t.t. Bet tada nebuvo pagrindinio dalyko - nebuvo laisvės, nebuvo galimybės išreikšti savo nuomonę. Ir iš tiesų sugrįžti norėtų labai nedaug. Bet sakyti, kad buvo geriau, išdrįsta daugelis.

Prisimenu, vienoje diskusijoje su J.Marcinkevičiumi mes priėjome prie išvados, kad protingas euroskeptikas geriau už kvailą eurooptimistą. Ir tikrai Europos Sąjungai yra smarkiai kritikuotina, smarkiai tobulintina, tačiau aš įsitikinęs, kad tai buvo teisingas žingsnis. Be abejo, Europos Sąjunga turi keistis. Niekas neturi kėsintis, kiek suprantu, niekas ir nesikėsina į tautų, valstybių savitumą, į tuos visus ypatingumus. Europos Sąjungos šūkis yra „Susivienijusi įvairovė“. Europos Sąjunga tuo ir stipri, kad ji yra įvairi. Netgi Europos Sąjunga labai skatina regionų įvairovę, ne tik valstybių.

lius dalykus. Laisvė jiems nėra vertybė.

Laisvės faktorius yra stipresnis už turto, gerovės, patogumo gyvenime faktorijų. Ir vėl mes grįžtame prie to, kas esame, prie mūsų kozybės.

Jokių būdu nesu prieš ES. Tik visiškas kvailys su kolibrio smegenimis gali galvoti, kad Lietuva šiuo metu gali būti laisva, nepriklausoma, būdama viena pati, šalia kaimynų, kurie ypač stipriai rūpinasi savo kultūriniiu identitetu. Ir ne tik kad stipriai, bet netgi agresyviai ir pabrėžtinai, ir mes tai matome.

Gediminas JAKAVONIS Žalgirietis

Manau, jei mes dabar nebūtume Europos Sąjungoje, mums būtų buvę blogiau. Nors, kartojtu, toli gražu ne viskas, kas priimtina portugalui, britui, priimtina lietuviui. Ir mes dar turime veto teisę. Europos Sąjunga yra labai demokratiška organizacija ir visais svarbiausiais klausimais būtinas sutarimas. Tarkime, bet kokiu šalis gali vetuoti sankcijas Rusijai. Ir visados pasiekiamas konsensusas.

G.JAKAVONIS: Pakalbėkime apie kultūrinius dalykus. Tarkime, tarybiniais laikais, kad ir kaip būtų keista, mokyklose lietuvių kalbos ir literatūros pamokų buvo daug daugiau nei dabar nepriklausomoje Lietuvoje. Visgi Tauta ir yra kultūra. Ką mes dabar turime?

VJASUKAITYTĖ: Žinoma, kad mūsų visų tikslas, bet kurios tautos tikslas ir vienintelė stipri išlikimo galimybė yra sugebėjimas savo stiprią kultūrą praturtinti pasauliu. Kitaip neįmanoma išlikti. Mes turime būti labai stiprūs savo kultūra, turėti labai stiprą kultūrinį identitetą. Kitaip neįmanoma.

Jeigu kalbėtume apie vertybes, tie 39 proc., kurie sako, kad tada buvo geriau, laisvės nelaiiko vertybe. Jie vertybe laiko materia-

Lietuvoje gyvenančios lenkų tautinės mažumos, nes tai vyksta pagal Rusijos, pagal V.Putino planą. Ir kad šiuo metu Ukrainoje vyksta karas ne dėl Donecko ar Mariupolio, o vyksta buvusių sienų atkūrimas. Ir tai neišvengiamai turėtų paliesti Baltijos valstybes.

Kalbame, kad ES yra tokia ar anokia. Tokia ar kitokia, bet ji yra sąjunga. O jeigu ji bloga, remdamiesi demokratinėmis nuostatomis, mes turime teisę daryti taip, kad būtų geriau, kad nebūtų to, kas iškraipo mūsų tautinę savimone, savigarbą, mentalitetą. Mes turime nepriimti mums nepriimtinių schemų šeimoje ir pan., jeigu mums to nereikia.

Ir vėl grįžtame prie vertybių ir prie mūsų garbės ir orumo. Neturime ir negalime savęs vien kritikuoti. Turime save stiprinti.

G.JAKAVONIS: Socialistinėje santvarkoje į pensiją išėjusiam žmogui buvo garantuojamas pragyvenimo minimumas. Pragyventi iš pensijos vis dėlto buvo galima. Sąjūdžio laikais buvo kalbama: „būtų va čia savininkas, oi kaip viskas gerai būtų buvę“. Ir atsiranda Laisvosios rinkos institutas, viskas išparceliuojama. Kodėl Lietuva taip vargsta ekonomiškai?

A.NORVILAS: Man atrodo, vėl reikia grįžti prie to paties - prie vertybių. Ir tai prasidėjo nuo pat Nepriklausomybės atkūrimo pradžios, kai buvo pradėta šienauti į kairę ir į dešinę: čia šitas direktorius „raudonuos“, ten tas komunistas, anas blogas ir t.t.

Buvo nepaprastai daug padorių, aukščiausias prabos žmonių, bet turinčių partinį bilietai. Ir staiga partinis bilietas tapo žyme ant kaktos. Mes netekome milžiniško sluoksnio profesionalų, puikiai išmanančių savo darbą, savo sritį ir t.t. Ir staiga ateina sluoksnis žmonių, kurie visiškai nieko negali daryti, tik rekti ant „bačkos“. Tai viena iš pagrindinių priežasčių.

Antras dalykas - prasidėjo nevaržomas žlugdymas, vogimas, parceliavimas, plėšimas. Buvo aiškinaama, kad tos šakos negali dirbti. Reikia pripažinti, kad visus ekonominius Lietuvos laimėjimus patys sužlugdė, niekas kitas.

Labai daug ką buvo galima išsaugoti. Pats buvau liudininkas, kai buvo išdraskyta daugybė šakų, nuo žvejybos, milžiniško laivyno, turbi vieno didžiausiu Europoje, iki milžiniškų gamyklų, kurios buvo sužlugdytos specialiai, išsikūšis Vakarų konkurentams, nes konkuruvo su jais tam tikrose rinkose. O kiek buvo išplėsta, kiek buvo išnešiota...

▶ Šiandien galiu tvirtinti, kad iš tikrųjų balsavau ne už tokią valstybę

Egidijus KLUMBYS Nepriklausomybės Atkūrimo Akto signataras

O kad žmonės sako, kad buvo geriau, tai iš tikrųjų niekas grįžti nenorėtų, jie tiesiog jaunystę priklūkiu egzistuoja ir šiandien, tik kitu pavadinimu. Egzistuoja kooperatyvai, stambi gamyba, ir viskas sukasi. Bet mūsų valdžia turėjo socialinę ekonomiją užsakyką tai sugriauti, ir mes tą sėkmingai sugriovėme. Išugdyta visa karta žmonių, ku-

rių vertybės prasideda ir baigiasi rytu, doleriu, euru, dar kita valiuta. Nes nėra vertybių prioriteto, tikėkolas. Nebūtinai krikščioniško - bet kokio, budistais žlunga iš viso, turi tikėjimą, tu negalėsi daug ko daryti, ką daro žmonės, kuriems iš esmės niekas nerūpi.

E.KLUMBYS: Pirmiausia bėda yra ta, kad mes buvome programuojami taip, kad viskas, kas yra į rytus

▶ Kitaip neįmanoma išlikti. Mes turime būti labai stiprūs savo kultūra, turėti labai stiprų kultūrinį identitetą

Vidmantė JASUKAITYTĖ Nepriklausomybės Atkūrimo Akto signatara

nuo mūsų, yra blogai, ten kažkokie „nežmonės“ gyvena, o viskas, kas yra į vakarus nuo mūsų, yra labai gerai. Aš buvau opozicijoje tarybiniais laikais, esu opozicijoje ir šiais laikais. Kaip aš įsivaizdavau Lietuvą - ir aš tą nuolat deklaravau - kad iš tikrųjų Lietuva turi būti tarsi tiltas tarp Rytų ir Vakarų. Čia yra jos visas brangumas, vertybė. Bet tu negali būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome

Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome

Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš tų sistemų. Turėtum būti unikalus ir bandyti tas sistemas kažkaip sujungti. Ir tai yra įmanoma dėl to, kad mes gyvename tokioje erdvėje, mes puikiai pažinøjome Rytų pasaulį ir turėjome prisiminti mūsų iš Vakarų pasaulio. Bet mums turėtų būti tarpikliu tarp dviejų sistemų, būdamas vienos iš tų sistemų dalimi. Tu turėtum nepriklausyti nei viena iš